

ПОПІЛ

КУПИТИ

Натхненний деякими текстами Стейнбека, автор заглиблюється в драму самотності, ізоляції та, насамперед, смерті. Його головний герой - слабкий, нестабільний, ба більше - досить агресивний юнак Жакоб, який не знає, як подорослішати, і живе, наче замурований у своїй ізоляції. Дізнавшись про смерть батька, він одразу ж забуває це й навіть не розповідає про неї своїй сестрі Рут, з якою тимчасово живе. Так починаються довгі півтора дня від смерті до поховання батька, які змінюють його стосунки з сестрою Рут і подругою Альбою, змушують їх жити на межі, протистояти суспільним умовностям.

П'єсу схвально зустріла публіка. «Попіл» отримав Премію критиків Барселони (2014) та Премію критиків Серрад'Ор (2015); був номінований на Премію Бутака за найкращий текст (2014). Прем'єра фільму на великому екрані відбулася у 2016 році разом з оригінальною музикою каталонського гурту «The New Raemon».

Льятцер Ґарсія
ПОПІЛ

Переклад
Олександри Лактіонової

Анотація

Захоплений деякими текстами Стейнбека, автор заглиблюється в драму самотності, ізоляції та, насамперед, смерті. Його головний герой — слабкий, нестабільний, ба більше — досить агресивний юнак Жакоб, який не знає, як подорослішати, і живе, наче замурований у своїй ізоляції. Дізнавшись про смерть батька, він одразу ж забуває це й навіть не розповідає про неї своїй сестрі Рут, з якою тимчасово живе. Так починаються довгі півтора дня від смерті до поховання батька, які змінюють його стосунки з сестрою Рут і подругою Альбою, змушують їх жити на межі, протистояти суспільним умовностям.

П'єсу схвально зустріла публіка. «Попіл» отримав Премію критиків Барселони (2014) та Премію критиків Серрад'Ор (2015); був номінований на Премію Бутака за найкращий текст (2014). Прем'єра фільму на великому екрані відбулася у 2016 році разом з оригінальною музикою каталонського гурту «The New Raemon».

Фінансується Європейським Союзом.

Підтримуючи цю публікацію, Європейська Комісія наголошує, що її зміст відображає винятково авторську позицію, отож Єврокомісію не можна притягнути до відповідальності за будь-яку інформацію, вміщену в цій книжці.

Усі права застережені. Жодну частину цього видання не можна перевидавати, перекладати, зберігати в пошукових системах або передавати в будь-якій формі та будь-яким засобом (електронним, механічним, фотокопіюванням або іншим) без попередньої письмової згоди на це **ТОВ «Видавництво Анетти Антоненко»**.

ISBN 978-617-553-059-7

ISBN 978-617-553-033-7 (Серія «Особливі прикмети II»)

© Llàtzer Garcia Alonso

© Олександра Лактіонова, український переклад, 2023

© «Видавництво Анетти Антоненко», 2024

ПОПІЛ

Найбільший страх, що його має дитина, — це страх, що її не люблять, а відторгнення для неї страшніше за пекло. Гадаю, кожен у цьому світі, більшою або меншою мірою, зазнавав відторгнення. А за відторгненням приходить гнів, а за гнівом той або інший злочин як помста за відторгнення, а за злочином — провина, от вам й історія людства. Гадаю, якби відторгнення можна було ампутувати, рід людський був би не той, що є.

Джон Стейнбек, «На схід від Едему»[1]

Дійові особи

РУТ, середульша сестра

ЖАКОБ, молодший брат

АЛЬБА, наречена Абея, старшого брата

Не зима.

Зала-їдальня маленької скромної квартири. Немає вікон.

Час — нині.

1. Хочу пішки

Звучить пісня «Жакоб».

Зала-їдальня. Білизняна мотузка з підвішеним одягом. Стелаж з багатьма нагородами. Брат сидить на дивані, де давно влаштувався, й жує жуйку, як завжди. Входить сестра.

РУТ: Ти недоумок, чи що?

ЖАКОБ: Що таке?

РУТ: Ти недоумок?

ЖАКОБ: Що таке? Що сталося?

РУТ: Ти ненормальний!

ЖАКОБ: А ти дурна, затрахана, розчарована, озлоблена, дешева шльондра!

РУТ: Чому ти не сказав мені, що тато помер?

Довга тиша.

РУТ: Мені щойно подзвонив Абель. Чому ти не сказав мені, що тато помер, одразу ж, як я прийшла?

Пауза.

ЖАКОБ: Я не знаю.

РУТ: Ти не знаєш?

ЖАКОБ: Ні.

РУТ: Ти бовдур чи що з тобою таке?

Пауза.

РУТ: Гей, ні! Ні! Ану подивись на мене! Чому ти мені не сказав?

ЖАКОБ: Бо я не...

РУТ: Ти забув?

ЖАКОБ: Так.

РУТ: Ти забув, що твій батько помер?

ЖАКОБ: Ні, я забув сказати тобі, що він помер. Це інше.

РУТ: Це те саме.

ЖАКОБ: Це інше.

РУТ: Це те саме, те саме.

ЖАКОБ: Чорт забирай, ні!

РУТ: Як забути про смерть свого батька? Як ти міг забути про це?

Пауза.

Брат зітхає.

РУТ: Чувак, ти...

ЖАКОБ: От що... я?!

Пауза.

Сестра виходить.

Він дивиться перед собою.

Вона повертається.

РУТ: Ти збираєшся піти?

ЖАКОБ: Куди?

Рут (*намагається зберігати спокій*): До дому наших батьків, Жакобе.

ЖАКОБ: Не знаю.

РУТ: Не знаєш.

ЖАКОБ: Ти підеш зараз?

РУТ: Ні, наступного тижня, Жакобе. Наступного місяця.

ЖАКОБ: Я лише запитав.

РУТ: Ідеш?

ЖАКОБ: Давай ти сама. Я сходжу потім.

РУТ: Ми їдемо машиною.

ЖАКОБ: Хочу пішки.

РУТ: Це далеко.

ЖАКОБ: Хочу пішки.

Пауза. Вони дивляться одне на одного.

РУТ: Так ходімо? (Пауза.) Жакобе.

ЖАКОБ: Рут.

РУТ: Жакобе!

ЖАКОБ: Га?

РУТ: Ходімо.

ЖАКОБ: Та-а-акс...

РУТ: Та хоч на голові скачи!

Зачиняє двері. Чути, як вона йде.

Він лишається один.

Жакоб (сам до себе): Так чи так, так чи так, так чи так, так, ні, так, ні.

2. Ти такий брехун

*Грає музика, «Рудий поні», інструментальна версія.
Пізно ввечері. Альба й Жакоб.
Вона їсть печиво. На її губах шоколад. У нього книга.*

ЖАКОБ: The red pony. The red pony. The red pony. The red...

АЛЬБА: Який у тебе гарний акцент.

ЖАКОБ: Але назва лайно.

АЛЬБА: Дуже гарна. «Червоний поні» чи «Рудий поні».

ЖАКОБ: Ще гірше. Джон Стейнбек. Янкі, так?

АЛЬБА: Скільки в тебе жуйок у роті?

ЖАКОБ: Три чи чотири. Здається.

АЛЬБА: Я його читала дев'ять разів.

ЖАКОБ: Та ти хвора. (*Читає останню сторінку.*) «Джоді перетнув фруктовий сад аж до краю чагарників. Він роздивлявся...».

Альба (*цитуює напам'ять*): «Він роздивлявся горді гори: один гірський кряж, а за ним ще і ще, аж до самого океану. Ностальгія охоплювала його, така глибока, що хотілося вирвати її з грудей. І він міркував про величезні гори. Схрещував руки на своїх очах й довго так лежав, тонув у своїй невимовній скорботі». Так красиво!

Пауза.

ЖАКОБ: Я нічого не зрозумів.

АЛЬБА: Та ну, не вигадуй!

ЖАКОБ: Серйозно. Я нічого не зрозумів.

АЛЬБА: Тому що ти мене не слухав...

ЖАКОБ: Ні, я якраз тебе слухав. Але я нічого не зрозумів.

АЛЬБА: Добре... Жакобе.

ЖАКОБ: Альбо.

АЛЬБА: Мова про... Автор розповідає про... Джоді, хлопчика, який втратив свого коня. Хлопчик втратив свого коня, розумієш? Важко пояснити. Хлопчик осягнув дещо... Ось ці горді гори... це... Слухай, це як відчуття, яке неможливо пояснити. Ось про що справді йдеться. Про те, як важко пояснити цей біль. Про біль та ностальгію, які невідомо які.

Пауза.

ЖАКОБ: Гаразд. Я вже зрозумів. (*Пауза.*) А чому він так і не скаже?

АЛЬБА: Що?

ЖАКОБ: Так зрозуміліше. То чому він так і не скаже?

АЛЬБА: Дідько, тоді б це була не книга.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

КУПИТИ